

ΚΡΗΤΙΚΑ 628.

Ο
ΓΕΡΩΝ ΛΟΡΙΤΗΣ

ΥΠΟ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΖΑΝΟΥΔΑΚΗ

ᾠΗ

ΜΑΓΙΩΛΙΤΗ

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ ΤΗ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1887

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

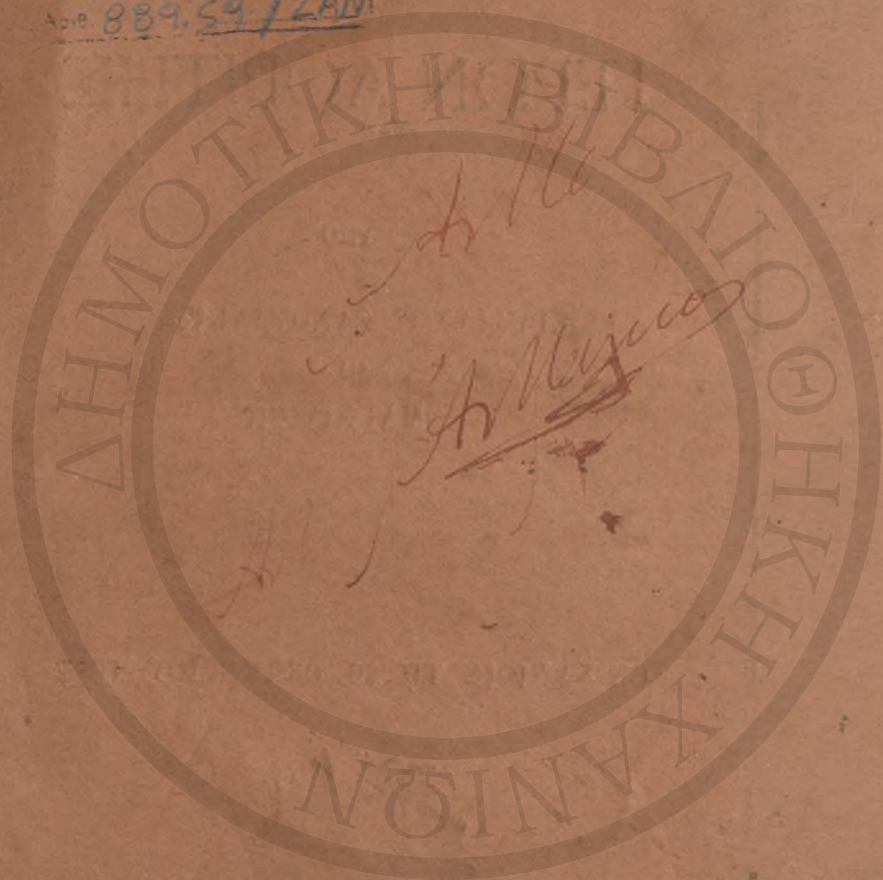
- ΧΑΝΙΩΝ -

Αριθ. βιβλ. 12572a

Χρυσόλ. Πλάγυ.

Επικόπτης: Νεφί Κοιτασάκης

Αριθ. 889.59/280

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐβγάτε φίλοι καὶ ἐδικοί νὰ δῆτε παλληκάρη
νὰ δῆτε νὰ θαυμάσετε σὲ τέττα ἡλικία,

Γέροντα ἄσπρον χωρικὸν μὲ φρόνησι καὶ χάρι
πῶς μὲ ταῖς μῆταις τῶν ποδιῶν κατῆ μ' ἐλευθερία,

Ἄρα πῶς τὸν ἐλέγουνε τὸν εὐμορφὸν μας γέρο
καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ ἔρχεται; φαίνεται Ῥεθυμιώτης,

Σὰν ἄγγελος περιπατεῖ χειμῶνα καὶ τὸ θέρρος
γὰρ δῆτε πῶς δὲν ἔφυγε πὸ πᾶνω τ' ἡ νεότης,

Γιὰ δῆτε ἄνδρα κρητικὸν γέρο καμαρομένο
χέρια καὶ πόδια εὐμορφα τὰ γένηα καὶ μαλιά του

Μοῦ φαίνεται πῶς τὴν καρδιά τὸν ἔχουν πληγωμένο
ὅταν σὲ βλέπει φαίνεται ὅλη ἡ ἀνδριά του,

Ἐκεῖ ὅπου περιπατεῖ τὸ σῶμα δὲν λογιζει
μόνον μὲ περιφρόνησι γυρίζει καὶ κυτᾶζει,

Καὶ μὲ τὸ σοβαρὸν αὐτὸ διόλου δὲν σαστιζει
ὅλα τὰ νέα κτήρια βλέπει καὶ κάμνει χάρι,

Εἶν' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κρητικοὺς ὅποι πετοῦν σ' τὰ ὄρη
σὰν ἀετοὶ καὶ σὰν θεοὶ εἰς τὰ ψηλά γυρίζουν;

Σ' τὴν πολιτείαν ἄνθρωπος ποτὲ δὲν τοὺς ἐβῶρει
μόνον τινὲς τῶν κυνηγῶν ἐκόινει τοὺς γνωρίζουν.

Ο ΑΟΡΙΤΗΣ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΧΑΝΙΑ

Ἐνα πρῶτὸ πολὺ πρῶτὸ, βλέπ' ἓνα Ἄορίτη
 ἀπ' τοῦ θρυσίνου τὰ χωριά ἀπὸ τὴν νῆσον Κρήτη,
 Ἐνὰ μαλιὰ καὶ μακρὰ σ' τοὺς ὤμους κρεμασμένα
 γένια μακρὰ σ' τὸ στήθος του, κατάσπρα σκροπισμένα,
 Ἐμβενεν κ' ἀπαντήσαμεν μοῦ φάνηκεν ἄστειον
 ἀπὸ τὸ Καλὸ καπησι σ' τὴν πόλιν τῶν Χανίων,
 Ἦτονε φίλος μου παλιός ἀλλ' ἦτο πλέον νέος
 καὶ μέσα σ' τὰ χωριά αὐτὰ ἦτο ὁ πλιὸ ὠραῖος,
 Βίκοσιν ἔτη εἶχαμεν διὰ ν' ἀνταμωθοῦμεν
 ὅμως τὸν γνώρισα εὐθύς πρὶν νὰ χαρτιχτοῦμεν
 Τὸν πλησιάζω χαιρετῶ τοῦ βγάζω τὸ καπέλλο
 ἐκεῖνος μὲ συντήρανε ἄρα τί νὰ τὸν θέλω,
 Πιάνω τὸ χέρι χαιρετῶ φιλῶ τον εἰς τὸ στῶμα
 ἀλλὰ αὐτὸς μὲ κύταζεν μὲ ὑποπτὸν τι ὄμμα,
 Τοῦ λέγω φίλ' ἀγαπητῆ, ἄρα δὲν μ' ἐνθυμείσε
 ἐμὲ τὸν ἀτσιπουλιανόν; ὁ Ἄορίτης εἰσαι;
 Ὡ! σ' ἀναστοροῦμαι φίλε μου, ἄσπρισεσ σὰν βαμβάκι
 ἀπὸ τὴν ὀμιλία σου σὲ γνώρισα λιγάκι,
 Ἐγένιασεσ καὶ ἄσπρισεσ σὲ χάλασεν ἡ χώρα
 ἐγήρασεσ καλότυχε ἀρχήτερα μιὰν ὥρην,
 Ἄν ἦσου σι' ἀτσιπόπουλου σ' τὸν καθαρὸν ἄερα
 εἰς τὸ κυνήγι θὰ πιεσεσ ἀκόμη κάθε μέρα,
 Ἦλθεσ σ' τὴν χώραν κ' ἔκασεσ μ' αὐτοὺς τοὺς πιλαβάδες
 ποῦ κάθε μέρα βάζουσε ἀτρίλιεσ καὶ καυγάδεσ,
 Στὸν δρόμον ὅπου εἴμεθα πολλοὶ ἐμαζευθηκα
 νὰ βλέπουσ τέτοιον ἤρωαν ἐπαραξενευθηκα,
 Γιὰ νὰ γλυτύσωμε, λοιπὸν ἀπὸ τὰ βλέμματά των
 τὸν τράβηξα κ' ἐφύγαμεν τὴν περιέργιάν των,
 Καὶ τὸ ῥαβδί του σήκωσε καὶ δὲν τὸ ἐκουμποῦσε
 μόν' μὲ ταῖσ μήταισ τῶν ποδιῶν ἐβλεπεσ καὶ πατοῦσε,

Πάμεν ἀδελφί πάμενε γιατί ἐμαζοκιήκαν
καὶ μὲ ἐμὲ τὸν γέροντα ἐπαρξαζενευθήκαν.

Ο ΑΟΡΙΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

Ἐπήγαμεν εἰς τὸν γιᾶλὸν στὸ ζαχαροπλαστεῖον
ἐμβήκαμεν νὰ πιούμεε ἓνα νεράκι κρύον
Ἦτο μιὰ ζέστη δυνατὴ ἐκείνην τὴν ἡμέραν
καὶ ἐβράζεν εἰς τὰ Χανιά ὅλη ἡ ἀτμοσφαῖρα
Τὸν ἐρωτῶ τί θεὸς νὰ πῆ μού λέγ' ἓνα κρασάκι
νὰ πῆ μὲ νὰ σῶσω ὁ πτωχὸς ἐτοῦτο τὸ μεράκι
Ἐνα ποτῆρι ἤπχιζε καὶ συχναστενάζει
Ἐβλεπα εἰς τὸ στῆθος τοῦ κατ' ἔχει καὶ τὸν σφάζει,
Ἦτονε φίλος κ' ἀδελφός πάντοτε τοῦ πατρός μου
εἴμεθ' ὀλίγον συγγενεῖς ἦτον σὰν ἀδελφός μου,
Ἐδέσαμεν ὅμως κ' ἡμεῖς πάρα πολλὴν φιλίαν
ἐκτακτὸν περιστατικὸν ἐστάθη ἡ αἰτία,
Ἐτυχε δὲ εἰς μιὰ στιγμὴν δεινὴν νὰ γνωρισθοῦμεν
καὶ μὲ αὐτὸν τὸν ἥρωα πολὺ νὰ σχετισθοῦμεν,
Ἦξευρα ὅτι ἦτονε γενναῖον παλληκάρι
εἶχε μεγάλην τὴν ψυχὴν πάρα πολλὴν τὴν χάριν,
Ἀρχίζου κ' ἐμαζεύοντο πολλοὶ νὰ τὸν κυτάζου
τὸν ἐκτακτὸν μας ἥρωαν ὅλοι νὰ τὸν θαυμάζου,
Πολλοὶ τοῦ ἐπλησίαζον καὶ τὸν ἐχαιρετοῦσαν
μὲ μιὰν περιέργειαν τὸν ἐπαρρατροῦσαν
Ἐνας τοῦ ἐπλησίασε τοῦ λέγει τί χαμπάρια
ἐγένουσε στὸ χωρίον σας εὐμορφα παλληκάρια,
Αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη κ' ἀπάθειαν μεγάλην
πῶς εἰς τὴν ἡλικίαν μου ὡσὰν κ' ἐμὲ εἶν' κ' ἄλλοι
Ἦμ' ἐβδομῆντα θὰ ὀ χρόνων μὲ λέγουν Ἀορίτη
ἐκ τῶν ἐπαναστάσεων ἐγνώρισα τὴν Κρήτην

°Ολην χωρίς οὔτε χωρὶς κανένα νὰ μοῦ γεύῃ
ὁ κύριός μου δὲν ἤξευρε ποῦ θέλει μὲ γερεύῃ
Εἶχον ἑπταδελφούς καλλύς και δεκαφτὰ ξαδέλφια
μᾶς ἑδλεπες κ' ὁμοιάζαμεν σὺν θείαια ἀδέλφια
Και Ἄορίτην μὲ καλοῦν γιατί ἔτρεχα στὰ ὄρη
εἰς τὸ χωρὶς μου ἄνθρωπος κανένας δὲν μὲ θόρει
Γ' ἀδέλφια μου πεθάνισι ζῶν μισιὰ παιδιὰ τους
καὶ μερικὰ ξαδέλφια μου ἔχουσι τὴν υγιεία τους
Ἐκ τῶν ἐβδομήντα ὀκτώ κ' ἐδῶ με λυπημένους
γινὰ τὰ πολλὰ παραξένα ἤμε σλλογισμένους
Διαθᾶζω ταῖς γαζέταις σας ἐσὰς τῶν προκομμένους
βλέπω καὶ φέρνετ' ἐντροπιν στὸν τόπον τὸν καῦμένον
Μὰ τί καταλαμβάνετε πῶς ἀλληλομαχάσθε
ὄλον γινὰ πικτριωτισμὸν λαλεῖτε καὶ καυχᾶσθε
Τὸ παλλικάρι τὸ καλλὶ δὲν πρέπει νὰ καυχᾶται
μόνον μὲ τὴν ὑπομανὴν προσμένη κ' ἐδικαῖται
Μὰ μὲ τὰ λόγια τὰ πολλὰ καὶ μὲ τοῖς φλυαρίαις
δὲν τελιόουσι ποτὲ αὐταὶ αἱ φρασαρίαις
Ἄφ' ὅτου ἐγεννήθηκα εἰς τὰ βουνὰ γυρίζω
καὶ ὅσα μᾶς ἐκάμεται οἱ νέοι τὰ γνωρίζω
Γιατ' ἔχω φίλο στὰ Χανιά αὐτὸ τὸ ψαρογιέννη
αὐτὸς μοῦ γράφει πάντοτε τὸ ὅτι καὶ ἂν γένη
Στὸ Κάστρο κ' εἰς τὸ Πέθυμνον κ' εἰς τὸ Λασιθί ἔχω
ὅτι γενεὶ μοῦ γράφουνε κ' ἀμέσως τὸ κατέχω
Ὁ νέος ἀπεκρίθηκε μὲ σεβας καὶ μὲ τρόπον
ὅτ ἡ σπουδὴ κ' ἡ προκοπὴ στολ' εἶναι τῶν ἀνθρώπων
Φιλ' Ἄορίτη ἡ σπουδὴ τὰ πάντα κατορθώνει
τὰ γράμματα κ' ἡ μάθησις τὰ ὄρη ξεπατώνει
Καλὰ τὸ λέγεις φίλε μου νὰ ἔχω τὴν εὐχή σας
μὰ δὲν ἐκαθαρίστετε ἀκόμη τὴν ψυχὴ σας
Ἄν ἀγαπᾶτε τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀγία θρησκεία

παύσετε μὴν μοῦ κάμνετε πολλὴν φιλονικίαν

Κάθε στιγμή φωνάζετε καὶ ἐπαναστατεῖτε
ὅπου ἐκαταντήσεται γελοῖοι νὰ γενῆτε

Ἡμεῖς ὅτι ἐλάμναμεν δὲν τὰ ὁμολογοῦμεν
μόνον κρυφὰ ἐτρέχαμεν νὰ συνεννοηθοῦμεν

Σεῖς δὲ ἐκαταντήσετε ὅλην σας τὴν ἀνδρίαν
νὰ τὴν παρήτιάζετε στὰ ζαχαροπλαστεῖα

Εἰς κάθε ψύλλου πήδημα κἄτε στὰ πουτσουναρία
θαρρῶεῖτε πῶ; τὴν ἀνδριά τὴν ἔχουν τὰ λιθάρια

Εἰς κάθε ψύλλου πήδημα νά! ἰδελφοποιεῖαν
σεῖς; ὅπου δὲν γνωρίζεται θεὸν οὔτε θρησκείαν

Τὸν Ἀορίτην ποῦ θαρρῶεῖ καλὰ νὰ τὸν βρωτήσης
τὰ παλληκάρια τοῦ νησιοῦ πῶς εἶναι νὰ γνωρίσης

Ἐποῦ γεμίζ' ἡ πόμπα τους εἶναι ἐτοιμκσμένη
ὡστε νὰ τοὺς ἐνιώτετε τὴν ἔχουν ἀδιασμένη

Συγάζονται τὸν ἔδλεπον πῶς μετὰ γηρατιά του
ἦτονε ἀπαράμιλλος ἢ ὠριότητά του

Ἐρεῖ τὸ σῶμα ἥρωος τὸ πρότωπον ἀγγέλου
τὴν γλῶσσαν γλυκιά νόστιμη καὶ βλέμμα ἀρχαγγέλου

Γυρίζει καὶ τοὺς χαιρετᾷ τοὺς λέγ' ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ
σεῖς; ὅπου ἐσπουδάσεται νὰ βάλλεται καὶ γινῶσι

Νὰ ἔχετε ὁμόνοιαν ἀγάπην μεταξὺ σας
ποῦ νὰ ὑπερσπίζεσθε πατρίδα καὶ τιμὴ σας

Ο ΑΟΡΙΤΗΣ ΕΚΜΗΣΤΗΡΕΥΕΤΑΙ ΦΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ ΤΟΥ

Ἡμεῖς ἀδελφοὶ ἀπ' ἐδοῖ γινετ' ἡμῖ θυμαμένος
δὲν ἡμποιοῦ νὰ τοὺς γροικῶ πολ' ἡμῖ πονεμένος

Ἀμέσως ἠκολούθησα πὸ κεί ἀναχωροῦμαι
μ' ἠρώτητε σιγὰ σιγὰ τώρα ποῦ θὰ διαβῶμαι;

Σ' τὸ σπῆτι μου θὰ πᾶγωμεν νὰ φάγωμ' ὅ,τι βροῦμαι

ἐκεῖ εἰ δύο μόνοι μας πάλιν νὰ τὰ εἰποῦμαι

Ἐκεῖ ποῦ ἐπερπάτινε θάρσες δὲν ἐπατοῦσε
ὡσάν νὰ εἶχενε πτερὰ καὶ ἐχαμοπετοῦσε

Ἀπὸ τὸ χέρι μὲ κρατεῖ καὶ συχναναστενάζει
κατάλαβα πῶς κἀπὶ τι, ἔχει καὶ τὸν πειράζει

Ἐπήγαμεν στὸ σπῆτι μου εἶχον ἐτοιμασμένον
γεῦμα, εὐθὺς καθήσαμεν μὲ φίλον λυπημένον.

Προσπάθησα ὅσον μπορῶ νὰ τὸν εὐχαριστήσω
τὴν συλλογὴν τοῦ τὴν σκληρὰ νὰ τὴν ἀνακουφίσω.

Ἄφου λοιπὸν ἐγεύθημεν τοῦ λέγ' ἀδελφοκτέ μου,
τὸν πόνον σου τὴν λύπην σου σάν φίλος μου εἰπέ μου

Ὁ Ἄορίτης ἤρχισε νὰ πῆ τὸ μυστικόν του
μοῦ λέγει πῶς ἐφρόνουςαι ἓνα τῶν ἀνεψιῶν του.

Γιὰ τὰς ἀθλίαις ἐλλογὰς γιὰ τὴν βουλευτοσύνην
ἔχασα γὰρ τὸν ἀνεψιὸν ποῦ χα ἐμπιστοσύνη.

Συγχαριανοὶ μου χριστιανοὶ τὸν ἐδολοφονήσατ
μόνον μὲ μιὰν μαχαίριάν στὸν τοπακ τὸν ἀφήσαν

Αὔριον θὰ δικάζηται μέσα στὸ ἐφρετεῖον

γι' αὐτὸ μὲ βλέπετε στὰ Χανιά, γι' αὐτὸ σοῦ φαν' ἄστεϊον

Ἐίκοσι ἔτη σήμερον εἰς χῶραν δὲν ἐμβήκα
αὐτὰ εἶν' ἡ αἰτία μου ποῦλθα καὶ σὰς εὐρήκα.

Εἰς τὸ ἀκρωτήριον αὔριο, θὰ καθήτω

ὡν ὁ φωνιὰς ἀθωοθῆ πίσω δὲν θὰ γυρίσω

Μόνον τὰ παρμακλήκια του ὄλα θὰ ἔξικερρῶσω
καὶ καθ' ἐνοῦς τὸ δίκιο του ἐγὼ θὲ νὰ τὸ δώσω.

Καὶ τὸν φονιά ἐκεῖ εὐθὺς θὲ νὰ τὸν ἐσκοτόσω
εἰς τοὺς ἐφέτας καὶ λοιποὺς μᾶθημα θὲ νὰ δώσω.

Τότε θὰ ἐγὼ στὴν ἔδραν τοὺς καὶ θὲ νὰ τοὺς δικάσω
γιὰ τὴν παρανομίαν τοὺς θὰ τοὺς καταδικάσω.

Ἢμ' ἐβδομήντα ἑπὶ χρονῶν ἔχω τὴν δύναμίν μου
καὶ δὲν στιμέρω τίποτα σήμερον τὴν ζωὴν μου.

Διότι ἔχασ' ἀνεψιὸν ποῦ ἦτο παλληκάρι

ποῦ εἶχε δύναμιν πολλὴν εὐγένεια, καὶ χάριν.

Ὁ Ἄορίτης τοῦτο δὲ δὲν θέλει τὸ ξεχάσει
καὶ μέσα εἰς τοῦ Βασιλιὰ μπορεῖ νὰ τὸ δικάσῃ

Καὶ ἂν δὲν γίν᾽ ἡ δίκη του θωρῆεις αὐτὰ τὰ χέρια;
ὅταν θυμώσω κόβουσι σὰν δίστομα μαχαίρι.

Ἐσὺ μὲ ξεύρεις φίλε μου πῶς φόβον δὲν γνωρίζω,
ἀπὸ τουφέκια καὶ σπαθιά ὀπίσω δὲν γυρίζω.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι πιλαφζῆς δὲν προσκινῶ κανένα
μονάχα τὴν θρησκείαν μου καὶ τὸν Θεὸν τὸν ἕνα.

Ἐγὼ Ἄορίτης κρητικὸς στὴν κρήτην γεννημένος
εἰς τὰ βουνά της τὰ ψηλά εἶμαι ἀναθρεμμένος.

Καὶ αὔριον θέλει, μὲ ἴδει μ' αὐτοὺς τοὺς πιλαβάδες
ἂν δὲν καταδικάσουνε ἐκείνους τοὺς φωνιάδες

Ποῦ νὰ μαζεύσουν τὸν στρατὸν νὰ τοὺς ἐξεμπερδέσῃ
ἀλλὰ ἀπὸ τὰ χέρια μου κανεὶς δὲν θὰ μισέψῃ.

Πρῶτον θὰ πέσω σὰν βροντὴ εἰς τοῦ φονιά νὰ δώσω,
ἔπειτα ὡς μιὰ ἀστραπὴ ὄλου, νὰ τοὺς στραβώσω.

Ὅτὰ τοὺς δικάσω μόνος μου θὰ τοὺς καταδικάσω
τὸ πόνον τῆς καρδίας μου λίγον νὰ ἡσυχάσω.

Ὁ Κύριε σ' ὡς ἀπέθανε τίμιος Μαγισαλίτης,
ἔτσι ἄς πεθάνῃ τίμιος κ' ὁ γέρον Ἄορίτης.

Πάμαι νὰ περπατήσωμαι νὰ κάμομαι μιὰ βόλτα,
νὰ βγοῦμαι ἀπὸ τὰ Χανιά ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ο ΑΟΡΙΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΚΗΠΟΝ

Ἐκεῖ ὅπου πηγέναμεν ὁ κόσμος τὸν κυττάζει,
ἐκείνος χάμαι ἔβλεπε καὶ συχαναστενάζει.

Μοῦ ὀμηλοῖσι σιγανὰ γιὰ τοὺς πολιτικούς μας
ἔια καὶ ἕναν ἤξευρεν ὄλους τοὺς ἰδικούς μας.

Μοῦ ἔλεγε γιὰ μερικοὺς ὅτι πολυφωνάζουν
ὅταν τοὺς δώσουνε λουφὲ ἀμίως ἡσυχάζουν.

Ὁ πατριωτισμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι τιμημένος

εἶν' ὁ πολιτικὸς αὐτὸς μικρὸς καὶ τιποτένιος.

Ταῖς ἀνδριαῖς τῶν διαλαλοῦν μέσα στοὺς καφενεδαῖς·
ἔπητα σιωποῦν εὐθὺς ὡς λάβουν τοὺς λουφέδαις.

Οἱ χωρικοὶ τοὺς ἔφερον αὐτὴν τὴν καλλὴν ὄραν
ἐὰν θυμώτουνε πολὺ θὰ τοῦ; 'πλακῶσ' ἤμπόρα.

Καὶ τότε θὰ τὰ χάνουγε ἀν' θένε κι' ἀν' δέν θένε
νὰ πέρτουνε στὰ πόδια μας, ὡτὴν παιδιὰ νὰ κλαίνε.

Θὲ νὰ τοὺς ἀφαιρέσομεν κάθε ἐμπιστοσύνη
δὲν θὰ ἐκλέγομ' ἀπ' αὐτοὺς εἰς τὴν βουλευτοσύνη.

Ἐμεῖς τοὺς ἐσπούδάσαμε μὲ πόνους καὶ μὲ κόπους;
νομίζαμε πῶς κάμνομεν καθὼς πρέπει ἀνθρώπους.

Αὐτοὶ ἀφοῦ ἐσπούδασαν γενιήκασι κηφῆνες,
καὶ μᾶς ἐκαυβαλέσανε ταῖς ψείραις καὶ ταῖς πείναις.

Ποτὲ κανεὶς δὲν ὀμιλεῖ διὰ τὴν γεωργίαν
οὔτε διὰ ἐμπόριον ἢ τὴν κτηνοτροφίαν.

Μόνον μὲ ταῖς κατεργαριαῖς τὴν ἄβουκατοσύνη
μὲ μὴ παρατυπίαν τῶν περιορισίαν εἰσῆνε.

Αὐτὸ ἐκαταλάβαμεν μ' αὐτὰ τὰ βασανά μας
ἀπὸ τοὺς προκομμένους μας κι' ἀπ' τὰ παιδόγγονά μας.

Διὰ τὸ τσ' ἀποθαμένους μοι κοντεύω νὰ πεθάνω
ἀνόστησα νὰ τὸν θεῶν τὸν κόσμον τὸν ἐπάνω.

Γιχτ' οἱ χωριᾶταις ἔσβυσαν μ' αὐτὴν τὴν ἀγυρτίαν
τῶν ὀκηγῶρων αἱ ψευτῆραι εἶν' ὅλη ἡ αἰτία.

Ἐμβήκαμεν εἰς τὸν μπαξέν οἱ δύο μας μονάχοι
ὁ Ἄρριτης πάντοτε μὲ τοὺς ἀγύρτας τάχει.

ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ ΑΟΡΙΤΗ ΜΕΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Διὸ δικηγόροι θέλησαν τὴν συναναστροφήν μας
ἤλθανε καὶ ἐκάθησαν ἐκεῖ κοντὰ μαζί μας.

Τὸν Ἄρριτη βλέπομε κάπως καλονδυμένον
εὐμορφον ξένον χωρικὸν πολὺ συλλογιζόμενον.

Κι' ἄλλως τὸ ἐκατάλαβαν ὑπόθεσιν πῶς ἔχει

καὶ δι' αὐτ' ἐπλήσιασαν νὰ δοῦναι ἔντα τρέχει.

Ἐκάθησαν τὸν ἐρωτοῦν τί θελ' εἰς τὰ Χανία
καὶ μήπως ἔχ' ὑπόθεσιν δικαστικὴν κριμίαν.

Τοῦς εἶπεν εἶχ' ἀνεψιὸν μου τὸν δολοφονήσαν
καὶ ὅτι εἰς τὰς φυλακὰς οἱ δολοφόνοι ἦσαν.

Αὔριον θὰ δικάζονται ἐδῶ τ' τὸ ἐφετιεῖον
νὰ δοῦμαι τί θὰ κάμουνε γιὰ τὸ πτωχὸ παιδεῖον.

Ὅπου δὲν ἔχω ἄνθρωπον γιὰ νὰ μὲ προστατεύῃ
ὡσάν ἐμὲ τὸ δίκιο μου ἄλλος δὲν θὰ γυρέψῃ.

Οἱ δικηγόροι τοῦ πανα νὰ τὸν περασπισθῶσι
καὶ ὅταν θέλῃ παρευθὺς εἰς τοῦτο συμφωνῶσι.

Τί συμφωνίαν θέλε-ε κύριοι νὰ μοῦ πείτε
πόσον ζητῆτε αὔριον γιὰ νὰ παρασταθῆτε.

Τριάντα λίραις τομολικαῖς ζητοῦν γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ
πρὸς χάριν τοὺς ἂν πεθιμὰ φθινὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ.

Τριάντα λίρας τὸ λοιπὸν θὰ πάρετε οἱ διό σας
πο' δὲν τ' αξίζ' ὡς ἐρίσκεται τὸ συγγενολογιό σας.

Ἐθύμως κί' ἐκτύπησεν εἰς τὸ τραπέζ' ἐπάνω
ἔσπασ' ἡ ταῦλα καὶ ἔπεσε ἓν κομμάτι χάμιω.

Ὁ Ἀορίτης θύμως τοὺς λέγει ἔρε ἀθλίοι,
ἐμένα θὰ γυμνώσετε ἄνδρῶν καὶ ἀχρειοῖ.

Ἐμένα θὰ νὰ πάρετε ἑσσεῖς τριάντα λίραις
ποῦ δὲν ἐκέρδησ' ἄλλο τι στήν κρήτην ἀπὸ ψείρας.

Ἔτσι τιμᾶτε γέροντας ἀγῶνας καὶ πατρίδα
ὅταν σᾶς χρειασθούμενε μᾶς βάζετ' ἄλυσιδα.

Ἡμᾶς ποῦ ὑποφέραμεν ἄνθρωποι νὰ γενήτε
εἰν' ἐνδροπὴ ἀνόητοι νὰ μᾶς ἐτυραννήτε.

Συγός' ἀδελφοί Στυλιανὲ συκόσου Μαγιοκίτη
λυπήσου τον τὸν φίλον σου τὸν Γέρον Ἀορίτη.

Οἱ δικηγόροι, ἔτιμον ἔτσι νὰ τὸν ἰδοῦναι
καὶ ἤρχισαν μὲ τὸ γλυκὸν παρδὸν νὰ τοῦ ζητοῦναι.

Περιφρονῶ τὸ ἔργον σας τὴν δικηγορικὴν σας

Διότι ἐκατάλαβα τὴν μοχθηρὰν ψυχὴν σας.

Ἄφου καὶ ἐσπουδάσετε πρέπει νὰ μορφωθῆτε
ὄφείλετε τ' ἀδύνατα μέρη νὰ βοηθῆτε.

Καὶ δωρεὰν χωρὶς παρὰ νὰ κάλυπται θυσίαν
τοὺς χωρικοὺς νὰ σέβεσθε ὡσάν τὴν Παναγίαν.

Γιατὶ ἐγὼ σὲ σὰς πικρὰ ποτὲ δὲν θεὶ νὰ δώσω
καλιὰ σὰς δίδω μὲν γροθιὰ ποῦ νὰ σὰς θανατόσω.

Ο ΛΟΡΙΤΗΣ ΕΞΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Τέλος ἐσηκοθήκαμεν ὀλίγον περπατοῦμεν
διὰ τοὺς δικηγόρους μὰς τοὺς ἄθλους ὀμιλοῦμεν

Οἱ δικηγόροι μάλιστα εἶναι στὴν κοινωνίαν
διότι ἡ ἀμάθεια ποῦ ἔχουν εἶναι αἰτία.

Ἄσπουδασμένος ἄνθρωπος καὶ ὁ πεπαιδευμένος
πρέπει καὶ σῶμα καὶ ψυχὴ νὰν' ἐξευγενισμένος.

Σ' τὸ δίκαιον κι' εἰς τοὺς πτωχοὺς νὰ κάμνουν εὐσπλαχνία
καὶ εἰς ἡμᾶς ποῦ εἴμεθα τοῦ τοπ' ἡ σωτηρία.

Αὐτοὶ ὅμως μὰς θεωροῦν κτήνη δυστυχησμένα
ἡμᾶς ποῦ ἔχωμεν γι' αὐτοὺς τόσα ὑποφερμένα.

Ο ΛΟΡΙΤΗΣ ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΠΕΡΙΛΥΠΟΣ.

Στὸ σπίτι μου ἐπήγαμεν συχνὰ ἀναστεναῖζει
τὸ σῶμα του στὸν ὕπνον του ἔτρεμεν καὶ σφαδάζει.

Ἐγὼ δὲν ἐκοιμήθηκα ἀπ' τὴν στενοχωριά μου
ἦτονε φίλος κ' ἀδελφὸς καὶ τὸν πον' ἡ καρδιά μου.

Ὡς τὸ πρῶτ' ὑπέφερα μεγάλην αὔπνιαν
τοῦ φίλου μ' ἡ στενοχωριά ἦτονε ἡ αἰτία.

Ὅταν ἐσηκοθήκαμεν ἤμουν ἀγρυπνισμένος
ὁ δ' Ἄαρίτης ἦτονε πάντοτε λυπημένος.

Καὶ πάλιν μοῦ λεγέ σὺλνὰ γιὰ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ
ἱατρικὸν δὲν εὑρίσκει νὰ γάνῃ τὸν καϊμόν του.

Τοῦ λέγω μὴ παρασταθῆς σ' τὴν διαδικασίαν

Ἰός· οἱ νόμοι τιμωροῦν ἂν κάμης ἀταξίαν.

Νὰ μὴ σὲ μπλέξουν φίλε μου γιατί ἦσαι λυπημένος
ποτέ μου δὲν σὲ εἶδ' ἐγὼ νὰ σ' ἔτσι θυμωμένος.

Μοῦ λέγει ἐγὼ ἦσυχος θὰ πάγω νὰ καθίσω
ὅπως καὶ ἂν δικάσουνε ποτέ δὲν θὰ μιλήσω.

Ἄν ὅμως ἡ ἀπόφασις τὸν σκύλον ἀθώσῃ
τότε πλέον τετέλεσται, ποῖος θὰ μὲ κριταλόσῃ.

Θὲ νὰ μουγγρίσω σὰν θερῖο θ' ἀστράψω θὰ βροντήσω
χίλι καὶ κουκοσάλιον θὰ ρίψω νὰ χιονίσω.

Ὁὰ κάμω τοὺς πολιτικούς κ' αὐτοὺς τοὺς προκομμένους
κ' αὐτοὺς ποῦ με τὰ ψεύματα τοὺς ἔχουν ζυμωμένους.

Καλὰ νὰ τὴν συλλογισθοῦ, τὴν ἀδιαντροπιά τους
πῶς ἀπὸ μᾶς τοὺς χωρικούς ἔχουν τὴν ἀνθρωπιά τους.

Ἡμεῖς ἂν τοὺς εἰλείπαμεν ἦτονε χαϊμένοι
ἤθελε νάνε σὰν καὶ μᾶς ψεῖρα ζεματισμένη.

Μὲ ταῖς δικαῖς μας ταῖς δουλιαῖς κορδίζουσε τ' ἀτζιά
νομίζου πῶς τὰ κέρδησαν μὲ τὴν παλληκαριά τους.

Ἀπὸ ἡμᾶς τσ' ἀγράμματος αὐτοὶ ἐτιμηθῆκαν
καὶ μὲ τὸ πιπεράκι μας καλὰ πιπεροθῆκαν.

Νὰ λειπεν τὸ πιπέρι μας νὰ δῶ τὴν μαγέριά τους
ὅτι δουλέψαμεν ἡμεῖς τὰ κάμνουσε δικὰ τους.

Ἡμεῖς ποῦ τῶν ἐστρώσαμεν κ' εὐρήκανε χαζήρι
πλέον δὲν θὰ τοὺς κάμομεν πολὺ πολὺ χατῆρι.

Ἡμεῖς πῶ τῶν ἐστρώσαμεν καὶ θέτου καὶ κοιμοῦντε
πρέπει τοῦλάχιστον συχνὰ καὶ νὰ μᾶς ἐνθμοῦντε.

Ὅχι νὰ μᾶς περιφρονοῦ μὲ τὴν γραμματικὴν τους
καὶ νὰ μᾶς θεωροῦν μηδὲν εἰς τὴν πολιτικὴν τους.

Ῥήματα καὶ ἐπιρρήματα δὲν ζεύρομε νὰ ποῦμε
μὰ ὅμως τὴν πατρίδα μας ἡμεῖς τὴν ἐτιμοῦμε.

Αὐτοὶ μ' αὐτὰς τὰς μετοχὰς καὶ τὸ συντακτικὸν τους
δὲν ὀφελοῦν δὲν τὸ τιμοῦν τὸ μέρος τὸ δικό τους.

Μόνον ἀλληλοτρῶγονται εἰς τὰς ἐφημερίδας

ποῖος θὰ πῆ στὸν ἄλλον τοὺς πλείστους κατηγορίας.

Φωνάζουν καὶ κατηγοροῦν κανεὶς δὲν τῶν ἀρέσει
βλέπεις πῶς γίνονται ἀσυχὰ εὐθύς τοῦ λάθουν θέσιν.

Δὲν βλέπω νὰ τοὺς ἀρελοῦν τὰ γράμματα τοῦ ξιζοῦν
διότι θέσιν καὶ λουφὲ ξετρέχουν καὶ γυρεύουν.

Αὐτοὶ εἶν' πείνα μοναχὴ ψεῖρα ζεματισμένη
τί θὰ προσμένει ἀπ' αὐτοῖς; ἢ κρήτη ἢ καυμένη.

Ο ΔΟΡΙΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΦΕΓΕΙΟΝ

Εὐγύνκαμεν σιγὰ σιγὰ καὶ ἐπεριπικτοῦμεν
στὸ ἐφετερον βγῆκαμεν τὴν δίκην νὰ ἰδοῦμεν.

Τὸν Ἀορίτην νόμιζες πῶς βγίνει ἡ ψυχὴ του
προσηλωμένος ἦτονε εἰς τὴν ὑπόθεσίν του.

Ὡς ἐπροσφέρθη τοῦ φωνιά τ' ὄνομα ἀνκτριχιάζη
ἐκύτταξε νὰ τὸν ἰδῆ κρυφὰ ἀνασιενάζη.

Ὅταν ἐβάζαν τὸν φωνιά μέσκα οἱ ζαπητηγίδες
ἀκολουθοῦσε καὶ σιρατὸς με λογγ' αἰ σισανέδες.

Καὶ ὁ φωνιάς ἐγνώρισεν εὐθύς τὸν Ἀορίτην
ἐθαύμασεν τὸν ὀρινὸν νὰ τὸν ἰδῆ πολίτην.

Ἔτρεμεν ὧς τὸν εἶδενε ἐπίσθη ἡ καρδίκα του
διότι ἐκατάλαβεν ἀμέσως τὴν δουλιὰ του.

Τὸν ἀνακρίνουσιν ἐρωτοῦν μαρτύρους ἐξετάζουν
τὴν πρᾶξιν ἐμαρτύρησάν καὶ τὸν καταδικάζουν.

Ὡς ὄραν τοὺς ἐξετάζον ἦτονε ἱστορία
τὸν Ἀορίτην εὐλεπες με μιὰ θωρηὰ ἀγρία.

Τὰ μάτια του ἐγύριζε συχνὰ καὶ τοὺς θωροῦσε
με τὴσιν περιφρόνησιν τοὺς ἐπαρκτηροῦσε.

Τὸν Ἀορίτην βεληθῶν ὄλοι αἱ δικηγόροι
ἦτο πολὺ περιεργον ὅποιος τοὺς ἐθώρει.

Τὸν Ἀορίτην ἐβλεπεν ἕκαστος καὶ ὀχυμάζει,
ἐκενος ἀφουκράζετο καὶ συχναναστεγάζει.

Ἀφου καὶ ἐταλείωσε ὄλ' ἡ ἀνκτρισι τους

αὐτοὶ οἱ δικηγόροι ἀνέπτυξαν τὴν ὑπεράσπισίν τους.

Ἀμέσως συνεσκέφθησαν εὐθύς ἀπροσσίζουσαν
καὶ τὸν φονιὰ ἐπρόσταξαν σιὰς φυλακὰς γυρίζουσαν.

Διότι ἀπεφάσισαν δεκαπενταετίαν
νὰ κάμῃ εἰς τὰς φυλακὰς, ἐδῶ εἰς τὰ Χανιά.

Ὁ Ἄορίτης ἤκουσε δὲν τοῦ ἑκακοφάνη
ἀμέσως ἐσηκώθηκε τὸ χεῖρ μου μου πιάνει.

Πάμε νὰ φύγομ' ἀπ' ἐδῶ νὰ σ' ἀποχαιρετίσω
ποτέ μου πλιὰ εἰς τὰ Χανιά νὰ μὴν ξαναπατήσω.

Ἐγὼ τὸ θάρουε ἀλλίως, μὰ ἡ εἰσαγγελία
ἐπέμεινε πολὺ καλὰ στὴν διαδικασίαν.

Αὐτὸ μὲ εὐχαρίστησεν καθῶς, κ' αἱ μυστηρία
πῶς ἀνεπτύχθησαν καλὰ τοῦ φόνου αἱ αἰτίαι.

Δὲν ἤμπορῶ νὰ ὀργισθῶ στὸ καλοκαμωμένον
μὰ δὲν χονεύω καὶ ποτέ τὸ στραβογινομένον.

Βλέπω πῶς εἰς τὴν δίκ' αὐτὴν ἐγίνε δικαιοσύνη
εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν χατήρι δὲν ἐγίνε.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος φονιὰς σχεδὸν ὁμολογοῦσε
πῶς ἔκαμεν τὸ φονικὸν μὰ δὲν τὸ πιθυμοῦσε.

Τὸν νέον δολοφόνουσε ἄδικα τὸν καυμένον
δὲν ἦτο ὁμῶς φαίνεται καὶ προμελετημένον.

Ο ΑΟΡΙΤΗΣ ΕΞΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΣΥΝΔΙΑΛΕΓΕ- ΤΑΙ ΜΕ ΤΙΝΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Εἰς τὴν αὐλὴν εὐγέκαμεν πολλοὶ συναθροισθῆκαν
ὁμίλου διὰ μερικὸς ποῦ κατεδικασθῆκαν.

Διὸ δικηγόρους σμίξαμεν πὸ κείνους ποῦ μιλίσαν
τὸν Ἄορίτην εἶδανε καὶ τὸν ἐχαιρετήσαν.

Τὰ χεῖρια τοῦ συντρόφου μου ἐπίρσαν καὶ τὰ δύο
ἐβγάλαν τὰ καπέλα τους, τοῦ εἶπνε ἀδιο.

Ὁ Ἄορίτης ἤρχισε καὶ τοὺς εὐχαριστοῦσε
διὰ τὴν δίκην του αὐτὴν σιγὰ τοὺς ὁμιλοῦσε.

Πολὺ μ' εὐχαριστήσεται καὶ σήμερον ἀρχίζω

ἄπ' ἰσᾶς τοὺς λόγιους καὶ κἀτι νὰ ἐλπίζω

* Ἐχω ἐλπίδα μὲ καιρὸν λέγει ὁ Ἀορίτης
 ὅτι θὰ κάμετε τριθὴν σεῖς τὰ παιδιὰ τῆς Κρήτης

* Ἴσως εἰς μερικὸν καιρὸν καμπόσοι προκομμέν
 θὰ γίνουνε πλέον καλοὶ γαὶ πλέον τιμημένοι.

* Ἀναμεσά σας θρῖσκονται συνήδειςιν νὰ ἔχουν
 καὶ τὸ καλὸν ἄπ' τὸ κακὸν ποῖον εἶναι τὸ κατέχουν.

Εἴσασθε κρητικῶν παιδιὰ γόνοι ἀγωνιστᾶδων
 νὰ δίδετ' ἓνα μάθημα μερικῶν μασκαράδων.

Πῶς μεταξὺ σας βέβαια θὰ ἦναι τιμιώτης
 θεὸς νὰ ὑπάρχ' εὐγένεια ἴσως καὶ ἀθωότης.

Εἴσθε καλῶν γονιῶν παιδιὰ καὶ καλαναθρεμμένα
 τὰ πατρικά σας ἔθιμα τάχετε μαθημένα.

Καὶ νὰ μὴν ἀφουκράζετε τῶν κακομαθημένων
 τῶν μασκαράδων μερικῶν τῶν ξεδιαντραπομένων.

Νὰ μὴν πιστεύεται πολὺ εἰς τὴν γραμματικὴν σας
 τὰς συμβουλὰς τῶν παλαιῶν ἔχετε εἰς τὴν ψυχὴν σας.

Νὰ προσκυνᾶτε τὸν χριστὸν καὶ τὸν θεὸν τὸν ἓνα
 μὴν σᾶς γελοῦν τὰ γράμματα ποῦχετε μαθημένα.

Τοὺς χωρικοὺς νὰ σέβετε ποῦ εἶναι ἡ ψυχὴ σας
 διότι ἂν σᾶς λείπουνε κακὴ νε ἡ ζωὴ σας,

Μ' αὐτοὺς νὰ σμίγεται συχνὰ νὰ τρώτε καὶ νὰ πχεῖτε
 μαζί των νὰ χωρεῖτε μαζί νὰ τραγουδῆτε.

Εἰς τὸν χωρὸν σὺν ἀετὸς ὁ νέος νὰ πετιέτε
 τραγούδια ἀορίτικα τῆς Κρήτης μας νὰ λέτε.

Καὶ ὄχι μπόλια λα λα λά ὡσὺν τοὺς ἱραπάδες
 μόνον τὴν σούστην καὶ συρτὸν ποῦ χει ὄνοστιμάδες.

Πολλὰ τὸ ἐπεθύμουνα νὰ ἦμουν νέος πάλι
 ποῦ νὰ χωρεύσω καστρινὸν καὶ αὐτὸ τὸν πεντοζάλι.

* Ὅχι τὴν κουατρήλια σας σὺν τακτικῶν ταλίμι
 καὶ νὰ θωρεῖτε τὸν χωρὸν αὐτὸν μὲ ἐπιστήμη.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσετε αὐτὸ τὸ πατρικὸν σας
 ἂν θέτε νὰ νε καθαρὸν πάνινα τὸ πρόσωπόν σας.

Συχὰ βγένετε στὰ χωριά καὶ νὰ περιπατῆτε
 τὰ παλληκάρια τοῦ νησιοῦ φίλους σας νὰ ζητῆτε.

Πάντοτ' αὐτοὶ οἱ ἥρωες θεὸς νὰ σᾶς ὀφελίσουν
 θὰ σᾶς εὐχαριστήσουνε καὶ δὲν θὰ σᾶς λυπήσουν.

* Ἄν θέτε ἀπροπρόσωποι στὸν κόσμον νὰ φανῆτε
 μὲ παλληκάρια χωρικοὺς πρέπει νὰ φιλευθῆτε

Γιατί εσείς τὴν ἔχετε ἀλίθως τὴν παιδείαν
 μὰ καὶ αὐτοὶ εἶν' ἥρωες καὶ ἔχουν τὴν ἀνδρίαν.

Εἶνα. τοιοῦτοι ἥρωες στὴν Κρήτην τὴν καυμένην
 εἰς δύσιν καὶ ἀνατολὴν εἶναι ἐξακουσμένοι.

Δὲν ζεύρουσιν πολλὰ γράμματα μὰ εἶναι παλληκάρια
 ὅπου παλεύουσιν μὲ θορὰ μὲ ἀγρία λεωντάρια.

Ἄν θέλετε νὰ κάμετε ὀφέλιαν τῆς Κρήτης
 εὐαστάξετε ὅτ' εἶπενε ὁ γέρον Ἄορίτης

Ἐκεῖνα ποῦ σὰς εἶπενε καλὰ νὰ τὰ σκεφθῆτε
 ἂν στὴν πατρίδα θέλεται χρήσιμοι νὰ φανῆτε.

Ο ΑΟΡΙΤΗΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΧΩΡΕΙ

Ἔνα ἔνα τοὺς χαιρετᾷ ὑγείαν τοὺς ἀφίνει
 ἀναχωρεῖ καὶ μὲ τραβᾷ γὰρ νὰ μου παραγγεῖλῃ.

Ἐπήγαμεν στὸ σπῆτι μου μὰ ὦρκα μου μιλοῦσε
 μὲ συμβολὰς καὶ μὲ ῥητὰ μὲ ἐκαθοδηγοῦσε.

Μοῦ ἄφησε παραγγελιὰν εἰς τὴν ὑπαλληλίαν
 ποτὲ μὴν δίδω προσοχὴν οὔτε καὶ σημασίαν.

Οὔτε παιδί μου αὐτὸ γὰρ νὰ μὴν ζητήσω θέσει
 ἢ ἀνεξάρτητος ζωὴ ἐκείνη τοῦ ἀρέσει.

Γιὰ νὰ τοῦ γράφω πάντοτε στὸν βρυσιν' ἀποκίσω
 μὲ τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς θὰ τὸν εὐχαριστήσω.

Ἄποχαιρετικῆκαμε τὸν εἶδον δακρυσμένον
 αἱ ἀναμνήσεις αἱ παλαιαὶ τὸν ἔχουν ζαλισμένον.

Ἐπῆρε τὸ σακούλι του τῆς βέργαν ποῦ κρατοῦσε
 ἀπὸ τὴν χώραν ἐγήκαμεν πάντοτε μ' ὀμιλοῦσεν.

Ἔως τοῦ Μπάρπο πήγαμεν καὶ ἔπητα γυρίζω
 τὸν ἔκτατόν μας χωρικὸν θαυμάζω καὶ σαστίζω.

Ἄπὸ ἐκεῖ ποῦ μ' ἔκαμεν ἐντύπωσιν μεγάλην.
 ἐγύρισα στὸ σπῆτι μου μὲ μιὰ μεγάλην ζάλη.

Τὸ ἐθεώρησα καλὸν διὰ νὰ στιχοῦργήσω
 νὰ στείλω τὸ στιχοῦργημα στὸ βρυσιν' ἀπὸ ποίσω.

Τοῦ γέρου Ἄορίτη μας ποῦ δὲν θὰ τοῦ ξεχάσω
 τὰ λόγια του προσκέφαλον τὰ βάν' ὅταν πλαγιάσω.

— « ∞ » —
ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἰς ἐσέ τὸν Ἀορίτη, ἀπ' ἐμέ τὸν Μαγιωλίτη γιὰ φιλίαν
[παλαιάν]
Στέλλεται τὸ δῶρον τοῦτο, καὶ θὰ σοῦ λθῆι σὰν τὸ φροῦτο
[μὲ ἀγάπην στερεάν.]
Ἔχω ἀνορθογραφίας, καὶ πολλὰς ἀσυνταξίας γιὰτι ἤμαι
[παλαιὸς]
Ὅμως θὰ μοῦ συγχωρήσῃ ὅστις ταῖς παρατηρήσει ἐπειδὴ
[με κρητικὸς]
Σὲ ὅμως θὰ σὲ θαυμάσῃ ὅστις καὶ ἂν τὸ διαβάσῃ γιὰτι
[ἔχεις ἀνδριά]
Γιὰτι ἦσαι παλληκάρει ἔχεις φρόνησι καὶ χάρι με τὰ γυ-
[ρατιὰ σ' αὐτά !]
Ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγία νὰ σοῦ διῆθ τὴν ὑγείαν καὶ νὰ
[ζήσης καὶ πολὺ]
Καὶ νὰ κάμῃς εἰς Χανία, ἄλλην μὴν ὁδοιπορίαν ἀλλὰ
[μ' ὄρεξι καλὴν.]
Ἐὰν σὺ φίλε μου ζήσης πολὺ θέλεις ὀφελίστης σ' αὐτὴν
[τὴν πολιτικὴν.]
Γιὰτι ἔχεις τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀθῶαν τὴν καρδίαν καὶ ἰδέαν
[παστρικὴν.]

ΤΕΛΟΣ

Ἐν ΧΑΝΙΟΙΣ τῆ 20 Ὀκτωβρίου 1887,
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ Ἡ ΜΑΓΙΩΛΙΤΗΣ

